

«Ανθρώπινο»

Το βρέφος στα χέρια της μάνας.
Μόλις το γέννησε.
Νεκρό.
Αδυνατεί να δεχτεί την αλήθεια.
Το πάει στην εκκλησία και το βαφτίζει.
«Αποτάξου τον σατανά».
«Απεταξάμην».
Και το όνομα αυτού...
«Σωφρονιστικό σύστημα».

Φόρεσες πάλι τη γραβάτα σου και ψάχνεις για λουλούδια μέσα στο τσιμέντο...
Αχ, μητέρα κοινωνία... Τι όμορφα που προσποιείσαι...
Κάνεις συζητήσεις... Οργανώνεις θεσμούς...
Δίνεις διαλέξεις... Ψηφίζεις νόμους...
Διαιωνίζεις το λάθος.
Διαιωνίζεις το λάθος επιδιώκοντας το ανθρώπινο πρόσωπο ενός εκ γενετής απάνθρωπου σωφρονιστικού συστήματος.
J Ανθρώπινο, λόγω της ειλικρινούς προσπάθειας κάποιων ατόμων που μετέχουν σε αυτό και επιθυμούν το καλύτερο...
Το καλύτερο για τους κρατούμενους, για την κοινωνία, μα κυρίως για τους ίδιους...
Έτσι ώστε να μην τους λένε πια «ανθρωποφύλακες»...
(λες και δεν φυλάνε πια ανθρώπους),
αλλά σωφρονιστικούς υπαλλήλους.
Λυπάμαι εάν τους στενοχωρώ, αλλά, παρά τις ειλικρινείς προσπάθειές τους, απλώς θολώνουν τα νερά...
Χαίρομαι εάν τους στενοχωρώ, διότι τότε θα με καταλαβαίνουν. Και η κάθε κατανόηση σε κάποιο πρόβλημα αποτελεί και ένα βήμα προς τη λύση.
J Απάνθρωπο, λόγω των αρχικών δεδομένων...
Ο άνθρωπος υφίσταται μόνο εφόσον υπάρχει ζωή.
Η ζωή υφίσταται μόνο εφόσον υπάρχει ελευθερία.
Συνεπώς, συνεπαγωγικά, ο άνθρωπος δεν υφίσταται όταν δεν υπάρχει ελευθερία, και το σύστημα που επιβάλλει κάτι τέτοιο είναι απάνθρωπο.
Αχ κοινωνία, τι πλάκα που έχεις...
Κοίτα που με το που άρχισα να σου μιλάω ειλικρινά, εσύ αντιδράς... Θυμώνεις...
Τρέχεις να μου κρεμάσεις ταμπέλα...
Μπαίνεις στο απρόσωπο, ψευτοηθικό κουστούμι σου και με ένα εντυπωσιακό ταρατατζούμ αποφεύγεις να με ακούσεις...
Μεταθέτεις το νόημα αυτών που σου λέω σε χώρους που νομίζεις ότι μπορείς να το αντιμετωπίσεις με τα αιώνια κλισέ σου...
«Έτσι είναι», μου λες...

«Αυτό το σύστημα έχει σφυρηλατηθεί μέσα στον χρόνο»...

Μου ζητάς να παίξουμε ρόλους που έχουν παιχτεί και ξαναπαιχτεί μέσα στους αιώνες.

Απαιτείς τη διαιώνιση του λάθους.

Όχι. Δεν θα σου κάνω το χατίρι.

Άκου με:

Δεν σου ζητώ την ατιμωρησία (και μην το πας εκεί το θέμα).

Μάθε, κοινωνία, ότι εγώ πολύ περισσότερο απ' ό,τι εσύ επιθυμώ την τιμωρία μου...

Κι όχι για λόγους ψευτοηθικούς...

Αλλά για λόγους υπαρξιακούς...

Μόνο μέσω της τιμωρίας εγώ (που γνωρίζω και βιώνω την ενοχή μου) μπορώ να συνεχίσω.

Ή αν, λόγω του βάρους της ενοχής, δεν τα καταφέρω να συνεχίσω, τουλάχιστον να μπορέσω να λυτρωθώ,

να φτάσω την ιερή αρχαία Κάθαρση.

Εν ολίγοις, συνοψίζοντας, σου λέω ότι:

) Δίκαια εσύ, κοινωνία, κοιτάς εμένα και αγανακτείς

) Δίκαια εσύ, κοινωνία, επιθυμείς την τιμωρία μου και

την αλλαγή μου-προσαρμογή μου, σε ό,τι αφορά τον σεβασμό μου στα δικαιώματα των ανθρώπων με τους οποίους συνυπάρχω

) Δίκαια εσύ, κοινωνία, μού ζητάς να κοιτάω στον

καθρέπτη και να πονάω. (Αν και δεν σε έχω ανάγκη γι' αυτό... Θα το έκανα ούτως ή άλλως... Όποιος αγαπάει έχει δικαίωμα και άμεση πρόσβαση τόσο στη χαρά όσο και στη λύπη)

) Άδικα και πονηρά εσύ, κοινωνία, αποφεύγεις να

κοιτάξεις κι εσύ στον καθρέπτη...

Υποκρίνεσαι...

Ζητάς αλλαγή από τις μονάδες σου, χωρίς ούτε να συζητάς τη δική σου αλλαγή.

Υποστηρίζεις ένα σωφρονιστικό σύστημα που, εδώ και χιλιετίες, έχει αποδειχτεί απάνθρωπο...

Σε βλέπω.

Έτοιμη είσαι πάλι να αντιτάξεις τη συνήθη δικαιολογία σου: «Μα δεν νομίζετε – θα υπεραμυνθείς – ότι γίνονται συντονισμένες προσπάθειες να αποκτήσει το σύστημα ένα πιο ανθρώπινο πρόσωπο;».

Έχω να σου πω ότι η όλη προσπάθεια εξευγενισμού και ωραιοποίησης ενός απρόσωπου συστήματος ισοδυναμεί με πεισματική εμμονή στο λάθος.

Το απάνθρωπο δεν μπορεί ποτέ να γίνει ανθρώπινο, διότι του λείπει ο αρχικός λόγος, του λείπει η ψυχή.

Οι ελικρινείς προσπάθειες κάποιων ατόμων που προανέφερα, δυστυχώς στρέφονται σε λάθος κατεύθυνση.

Χαραμίζονται.

Στόχος δεν πρέπει να είναι η βελτίωση του λάθους, αλλά η αλλαγή του με το σωστό.

Αχ κοινωνία,

πόσο καλύτερα θα ήταν τα πράγματα εάν έπαυες να προσποιείσαι...

εάν αγκάλιαζες αυτές τις ελικρινείς προσπάθειες και τις άφηνες να αναπτυχθούν...

Αχ κοινωνία,

πόσο καλύτερα θα ήταν εάν πίστευες κι εσύ η ίδια στη δυνατότητα αλλαγής...

Μα εσύ είσαι φοβισιάρα...

Υιοθετείς την κληρονομιά αιώνων σαν Ευαγγέλιο και τη συνεχίζεις, παραδίδοντάς τη στις επόμενες γενιές...

Μα κοίτα επιτέλους πόσο λάθος είσαι!

Αυτή ακριβώς η εμπειρία τόσων αιώνων δεν θα έπρεπε να συνιστά λόγο για συνέχιση του – αποδεδειγμένου στον χρόνο – λάθους, αλλά να υποστηρίζει το βασικό σου επιχείρημα για την αλλαγή, για την απαίτηση της αλλαγής, όχι για την προσπάθεια εύρεσης τρόπου να βελτιώσουμε μια λάθος λύση, αλλά για την προσπάθεια εύρεσης της σωστής λύσης.

Ε! Μητέρα κοινωνία! Μη χλομιάζεις...

Τα πράγματα δεν είναι και τόσο τραγικά.

Πάψε να πενθείς για το παιδί που γέννησες νεκρό.

Τόση αγάπη του είχες, που το πήγες στην εκκλησία να το βαφτίσεις, ακόμα και νεκρό...

«Αποτάξου τον σατανά».

«Απεταξάμην».

Του 'δωσες και όνομα: «Σωφρονιστικό σύστημα»...

Και κάθε χρόνο γιορτάζεις τη γιορτή του.

Μα αυτό το παιδί σου ποτέ δεν είχε ζήσει.

Πάψε να προσπαθείς να κάνεις την καρδιά του να κτυπήσει.

Ούτε το φιλί της ζωής να προσπαθήσεις. Μάταιος κόπος.

Δεν θα το σώσεις.

Πάρ' το απόφαση: αυτό το παιδί γεννήθηκε χωρίς καρδιά.

Όμως μη φοβάσαι, κοινωνία.

Μη σε πιάνει κατάθλιψη και μην αμφισβητείς τα θηλυκά σου ένστικτα.

Μια παλίνδρομος κύηση ήταν και τίποτα περισσότερο.

Συμβαίνει καμιά φορά, ακόμα και οι μεγάλες μανάδες να έχουν μικρές αποτυχίες...

οι οποίες όμως γίνονται μεγάλες, εάν συνεχίσουν να τις υποστηρίζουν.

Πρέπει να συνέλθεις και να καταλάβεις.

Γυναίκα είσαι και μπορείς να γεννήσεις ξανά.

Μην επιδιώκεις την ανάσταση, αλλά τη νέα ζωή.

Είσαι ακόμα γόνιμη. Πάντα θα είσαι. Αποτάξου το παλιό. Αποτάξου το λάθος.

Δέξου το καινούργιο μέσα σου.

Άσε αυτές τις υγιείς ειλικρινείς προσπάθειες να φυτέψουν τον σπόρο τους μέσα σου, εξαρχής, και γέννα κάτι υγιές.

Γέννα ένα σύστημα ζωντανό,

που να κτυπάει η καρδιά του!

Και τότε, ναι!

Κοίταξε τότε το ιερό αυτό βρέφος πώς θα αγκαλιάζει με το ζεστό βλέμμα του τους γύρω...

Βγάλ' το στο φως, ύψωσέ το

και στο όνομά του ήλιου, βάφτισέ το:

«Ανθρώπινο»!